

ШАРЛ ПЕРО МАЛЕЧКО-ПАЛЕЧКО

Превод от френски: Зефира Кацкова, 1976

chitanka.info

Живели едно време дървар и дърварка. Те имали седем деца — все момчета. Най-голямото било едва на десет години, а най-малкото — на седем.

Дърварят и дърварката били много бедни и седемте деца още повече затруднявали живота им. Никое от тях не можело да си изкарва хляба, а времената били много тежки.

Мъчно им било и за това, че най-малкото било много слабичко и мълчаливо и толкова добродушно, че го смятали за глупаво. Когато се родило, детето било съвсем дребно, колкото палец, затова го нарекли Малечко-Палечко. Нещастното, то било мъченик в къщи. За всичко все него изкарвали виновно. А всъщност то било най-хитрото и най-досетливото от братята и ако приказвало малко, слушало много.

Дошла тежка година. Настъпил такъв голям глад, че бедните дървари решили да се отърват от синовете си.

Една вечер, когато децата си легнали, мъжът седнал с жена си край огъня и със свито от болка сърце й казал:

— Ти виждаш добре, че повече не можем да изхранваме децата си. Аз не бих могъл да гледам как умират от глад пред очите ми. Реших да ги заведем утре в гората и да ги оставим там. Това ще стане лесно, защото, докато те си играят и събират съчки, ние ще избягаме незабелязано.

— Ах! — извикала дърварката. — Ще ти даде ли сърцето да заведеш и изоставиш децата си в гората?

Мъжът напразно й описвал голямата им беднотия, но тя не се съгласявала с него. Вярно, беднотията им била голяма, но нали тя им била майка.

Ала като размислила каква мъка ще бъде да гледа как децата й умират от глад, склонила и отишла разплакана да си легне.

Малечко-Палечко чул всичко, което си казали родителите му. Щом доловил, че те разговарят за нещо сериозно, той станал тихичко и се промъкнал, без да го видят, под столчето на баща си, за да ги чува по-добре. После си легнал, но не заспал цялата нощ, а размишлявал какво трябва да направи. Станал рано сутринта, отишъл на брега на едно поточе, напълнил джобовите си с малки бели камъчета и се върнал в къщи.

Тръгнали, но Малечко-Палечко не открил на братята си това, което знаел.

Отишли в една много гъста гора. На десет крачки хората не се виждали един друг. Дърварят започнал да сече дърва, а децата — да събират съчки и да ги правят на снопове. Като ги видели улисани в работа, бащата и майката се отдалечили и после избягали по една странична пътека.

Когато децата разбрали, че са останали самички, почнали с все сила да викат и да плачат. Малечко-Палечко ги оставил да повикат. Той знаел добре откъде да се върнат в къщи, защото през целия път пуцал белите камъчета от джобовете си.

— Не бойте се, братя! — им казал той. — Мама и татко ни оставиха тук, но аз ще ви заведа в къщи, само вървете подир мен.

Те тръгнали след него и той ги завел до тяхната къща по същия път, по който дошли. Отначало не посмели да влязат, а се спрели пред вратата, да чуят какво си говорят баща им и майка им.

Щом дърварят и дърварката се върнали у дома си, господарят на селото им изпратил десетте сребърни монети, които им дължал толкова отдавна, че те не се надявали вече да си ги получат. Това ги посъживило малко, защото бедните хорица умирали от глад. Дърварят веднага изпратил жена си на месарницата. Тъй като отдавна не били яли, тя купила три пъти повече месо, отколкото трябвало за вечерята на двама души.

Щом уталожили глада си, дърварката казала:

— Ех, къде са сега клетите ни деца? Щяха да се нахранят добре, я колко много ни остана. Но, Гийом, ти поиска да ги изоставим! Аз право ти казвах, че ще се разкайваме за това. О, къде ли са сега децата ми, горкичките ми дечица?

Щом чули това, децата извикали в един глас:

— Тука сме!

Дърварката изтичала бързо, отворила вратата, прегърнала ги и казала:

— Мили деца, колко се радвам, че ви виждам пак! Вие сте уморени и гладни. Сядайте бързо на масата!

Децата насядали около масата и почнали да ядат с такава охота, че и бащата, и майката се развеселили. Момченцата разказвали в един глас колко много ги било страх в гората, а добрите хорица се радвали, че децата им са отново при тях. Но радостта им траяла, докато траяли и десетте сребърни монети. Щом изхарчили парите, те отново

изпаднали в отчаяние и пак решили да заведат децата в гората много по-далеч от първия път.

Колкото и да се старали да говорят тихо, Малечко-Палечко ги чул и решил, че ще се справи с положението, както се бил справил първия път. Той станал сутринта съвсем рано, за да отиде да събере камъчета, но вратата била здраво залостена. Тъкмо когато се чудел какво да прави, майката дала на всяко дете по едно парче хляб за закуска и Малечко Палечко се успокоил. Сметнал, че ще може да си послужи с хляба както с камъчетата, като хвърля трошички по пътя, и затова го скрил в джоба си.

Бащата и майката завели децата в най-гъстата и тъмна част на гората и като стигнали там, оставили ги, а те се върнали по една тайна пътека. Малечко-Палечко не се разтревожил много. Той смятал, че лесно ще намери пътя по хлебните трохи, които бил разпръснал навсякъде, откъдето минали. Но много се изненадал, когато не намерил нито една трошичка. Птичките били изкълвали всичко.

Децата започнали да се тревожат, защото колкото повече вървели, толкова повече се обърквали и навлизали дълбоко в гората. Настъпила нощта. Излязъл силен вятър, който ужасно ги изплашил. Струвало им се, че от всички страни чуват воя на вълците, които идват към тях, за да ги изядат. Те не смеели да си проговорят, нито да погледнат назад. Ненадейно завалял силен дъжд, който ги измокрил до кости. Те се плъзгали и на всяка крачка падали в калта.

Малечко-Палечко се покатерил на върха на едно дърво. Като се оглеждал на всички страни, забелязал слаба светлинка, сякаш свещ горяла много далеч, отвъд гората. Той слязъл от дървото, но щом стъпил на земята, светлинката изчезнала и това го отчаяло. Ала като повървял с братята си по посока на светлината, отново я зърнал на края на гората.

Децата се приближили до къщата, в която светело, и похлопали на вратата. Една жена дошла да им отвори. Попитала ги какво искат. Малечко-Палечко ѝ казал, че те са бедни деца, изгубени в гората, и я молят да има милост и да ги пусне да преспят. Като ги видяла такива хубавички, жената заплакала и им казала:

— Ех, дечица, къде сте дошли? Знаете ли, че това е къщата на човекоядец, който яде малки деца?

— Ех, госпожо — й отвърнал Малечко-Палечко, който цял треперел като братята си, — какво да направим? Ако вие не ни приберете у вас, а останем в гората, вълците сигурно ще ни изядат тази нощ. А щом е тъй, ние предпочитаме господин съпругът ви да ни изяде. Може би той ще се смили над нас, ако вие го помолите.

Жената на човекоядеца, която сметнала, че ще съумее да скрие децата от мъжа си до другата сутрин, ги пуснала да влязат и ги завела да се стоплят край хубавия огън, на който се печел на шиш цял овен за вечерята на човекоядеца.

Децата тъкмо почнали да се посгриват, чули да се тропа силно на вратата. Жената бързо ги скрила под леглото и отишла да отвори. Това бил човекоядецът, който се връщал, и още от вратата запитал готова ли е вечерята и има ли натовено вино. Той веднага седнал на масата. Кръвта още капела от овена, но затова му се сторил по-вкусен. Изведнъж човекоядецът започнал да души наляво и надясно, защото му замирисало на прясно месо.

— Трябва да усещаш миризмата на телето, което току-що приготвих за печене — казала жена му.

— Мирише ми на прясно месо, ти казвам — отвърнал човекоядецът, като я изгледал накриво. — Тук се върши нещо тайно от мен.

Като казал тези думи, станал от масата и отишъл право към леглото.

— А, проклета жено! — извикал той. — Ето как искаш да ме измамиш! Чудя се как още не съм те изял! Да благодариш, че си такава дърта кранта! Ето ти хубав дивеч, с който ще нагостя тримата си приятели човекоядци, които тези дни ще ми дойдат на гости. — И той измъкнал децата едно по едно. А те, горкичките, коленичили и започнали да го молят за милост. Но той не знаел какво е милост, защото бил един от най-жестоките човекоядци. Като ги разкъсвал с очи, казал на жена си, че с хубав сос от тях ще стане вкусно ядене.

Взел един голям нож и като го точел на дълъг камък, който държал в лявата си ръка, приближил до децата, дори хванал едното от тях, но жена му казала:

— Какво ще правиш посред нощ? Утре ще имаш достатъчно време.

— Мълчи — казал човекоядецът, — ако ги оставя, те ще отслабнат.

— Но ти имаш още толкова месо! — отвърнала жена му. — Ето едно теле, два овена и половин прасе.

— Вярно — казал човекоядецът, — нахрани ги добре, за да не измършавеят, и ги заведи да си легнат.

Добрата жена се зарадвала много и донесла на децата хубава вечеря. Но те били толкова изплашени, че не могли да хапнат нищичко. А човекоядецът почнал отново да пие, доволен, че ще има с какво добре да нагости приятелите си. Изпил десетина глътки повече от обикновено, а това му замаяло главата и го накарало да си легне.

Човекоядецът имал седем дъщери. Те били още малки, но имали хубав цвят на кожата. Очите им били малки, сиви, съвсем кръгли, носът — орлов, а устата — извънредно голяма, с дълги и много редки зъби.

И седемте отдавна си били легнали в едно голямо легло. Всяка имала златна коронка на главата. В стаята им имало още едно легло, също толкова голямо: в него жената настанила седемте момченца. След това и тя отишла да легне при мъжа си.

Малечко-Палечко забелязал, че дъщерите на човекоядеца имали златни коронки на главите си. Той се страхувал да не би човекоядецът да се разкае, че не ги е заклал още същата вечер, затова станал към полунощ, взел шапчиците на братята си и своята шапчица и съвсем полекичка ги сложил на главите на седемте дъщери на човекоядеца, а техните златни коронки сложил на главите на братята си и на своята, та човекоядецът да помисли, че момчетата са дъщерите му, а дъщерите му — момчетата, които искал да заколи. Така и станало. В полунощ човекоядецът се събудил и съжалил, че е отложил за следния ден това, което можел да свърши вечерта. Скочил бързо от леглото, взел големия нож и казал:

— Я да видя какво правят малките хубостници, няма какво да му мисля повече!

Качил се пипнешком в стаята на дъщерите си, приближил се до леглото, в което били малките момчета. Те всичките спели освен Малечко-Палечко, който се изплашил много, когато ръката на човекоядеца опипала главата му, както опипала главите на всичките му братя. Напипвайки златните коронки, човекоядецът си казал:

— Брей! Каква щях да я свърша! Изглежда, че снощи съм пийнал повечко.

След това се приближил до леглото на дъщерите си и като напил малките шапчици на момчетата, добавил:

— А, ето ги нашите юнаци! Смело на работа! — Като изрекъл тези думи, без да се колебае, прерязал гърлата на седемте си дъщери. И много доволен от извършеното, отишъл отново да легне до жена си.

Щом човекоядецът захъркал, Малечко-Палечко събудил братята си, казал им да се облекат бързо и да го последват. Те слезли полека в градината и прескочили оградата. Тичали почти цялата нощ, треперещи от страх, без да знаят накъде отиват.

Когато се събудил, човекоядецът заповядал на жена си:

— Върви горе да приготвиш снощните хубостници.

Жената на човекоядеца била много учудена от добрината на съпруга си. Тя помислила, че ѝ заповядва да отиде да ги облече. Качила се горе и като видяла седемте си дъщери заклани, плувнали в кръв, веднага припаднала. Човекоядецът, страхувайки се да не би жена му да се забави много, се качил горе да ѝ помогне. Но като видял страшното зрелище, и той се ужасил:

— Ах, какво съм направил! — извикал той. — Ще ми платят за това тия безделници, и то ей сега!

Плиснал една кана вода в лицето на жена си и като я свестил, ѝ казал:

— Дай ми веднага бързоходните ботуши да отида да ги хвана.

И тръгнал. След като потичал в разни посоки, най-после намерил пътя, по който вървели клетите деца. Те били вече на стотина крачки от бащината си къща, когато видели човекоядеца да стъпва от планина на планина и да прескача реките, сякаш са малки поточета. Малечко-Палечко забелязал дупка в една скала наблизо. Скрил там братята си, мушнал се и той вътре и почнал да наблюдава какво ще прави човекоядецът. Изморен от дългия, напразно извървян път, защото бързоходните ботуши изморяват много този, който ги носи, човекоядецът решил да си почине и случайно седнал на скалата, под която се били скрили малките момчета. Капнал от умора, той си починал малко, след това заспал и захъркал тъй страшно, че горките деца се изплашили не по-малко, отколкото когато хванал големия си нож, за да им пререже гърлата. Само Малечко-Палечко не се изплашил

толкова много. Той накарал братята си да изтичат бързо до къщи, докато човекоядецът спи дълбоко, и им поръчал да не се безпокоят за него. Те послушали съвета му и скоро били у дома си. Малечко-Палечко се приближил до човекоядеца, измъкнал полекичка ботушите му и веднага ги обул. Ботушите били много големи и много широки, но понеже били вълшебни, имали свойството да се уголемяват и да се смаляват според крака на онзи, който ги обуел, така че му станали, сякаш били направени за него.

Малечко-Палечко отишъл право в къщата на човекоядеца. Намерил жена му, която оплаквала закланите си дъщери, и ѝ казал:

— Съпругът ви е в голяма опасност. Пленен е от една банда крадци. Те са се заклели да го убият, ако не им даде всичкото си злато и сребро. В момента, когато бяха опрели камата на гърлото му, той ме забеляза и ме помоли да дойда да ви уведомя за положението, в което се намира, и да ви кажа да ми предадете всичко ценно, което има, без да жалите нищо, защото в противен случай ще го убият безмилостно. Тъй като работата е много бърза, за да дойда навреме и да не ме сметнете за измамник, накара ме да взема бързоходните му ботуши, които виждате на краката ми.

Добрата жена много се изплашила и му дала всичко, каквото имали, защото човекоядецът бил много добър съпруг, въпреки че ядял малки деца. Малечко-Палечко метнал на гърба си цялото имане на човекоядеца и се върнал в бащината си къща, където го посрещнали много радостно.

Има хора, които не са съгласни с последното приключение. Те твърдят, че Малечко-Палечко не е обрал човекоядеца, а само взел бързоходните ботуши, без да смята това за престъпление, защото човекоядецът си служел с тях само да преследва малките деца. Тези хора уверяват, че знаят това от сигурно място и даже че са яли и пили в къщата на дърваря.

Те твърдят още, че щом Малечко-Палечко обул ботушите на човекоядеца, той се отправил за царския дворец, понеже знаел, че там се безпокоели за войската, която се сражавала много далече и от която нямало вест. Отишъл, казват те, при царя и му предложил да му донесе известие за резултата от битката преди залез-слънце. Царят му обещал голямо възнаграждение, ако успее да направи това. Малечко-Палечко донесъл новините още същата вечер. Това първо пътуване го

прославило. Той започнал да печели много, защото царят му плащал добре, за да носи заповедите на войската.

И някои жени му давали писма до мъжете си, но му плащали толкова малко, че тези пари той дори не турял в сметката.

След като изпълнявал известно време службата на вестносец и натрупал голямо богатство, Малечко-Палечко се върнал при баща си. Човек трудно може да си представи колко се зарадвали родителите му, като го видели отново. Той се погрижил за цялото семейство. Настанил баща си и братята си на добра работа. Наредил всички, като не забравил и себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.